

VŠECHNO, CO MÁME

Mt 13,44

kázání ze soboty 19. 9. 2015 – br. Michal Balcar

„Království nebeské je jako poklad ukrytý v poli, který někdo najde a skryje; z radosti nad tím jde, prodá všechno, co má, a koupí to pole.“

Vždycky jsem měl podobenství o pokladu v poli rád. Evokovalo ve mně emoce, které mi připomínaly dobu, kdy jsem miloval knihu Ostrov pokladů od Roberta Louise Steven-sona. Jako kluk jsem si často a rád představoval, že jsem Jim Hawkins. Ve své imagi-naci jsem unikal ďábelským nástrahám strašlivého Johna Silvera a získával pohádkový poklad. Napadalo mě, co bych asi dělal s tak obrovským množstvím peněz.

Podobenství o pokladu v poli je vlastně hodně podobné. Je v něm dobrodružství a je v něm i zásadní okamžik, kdy se v životě člověka změni všechno k lepšímu. Kdo z nás by nechtěl poklad? Kdo z nás se občas nezasní, co všechno by si mohl dovolit, kdyby vyhrál ve sportce?

Ovšem v podobenství je jeden detail, který se mi nikdy nelíbil. Z nevinného dobrodružství se díky němu náhle stala zoufalá situace. Ježíš řekl, že pole s pokladem, stálo všechno, co muž měl. Nemohl si ho dovolit koupit z ušetřených peněz. Ale nemusel si ani půjčovat. Stálo přesně tolik, kolik měl. Stálo všechno, co měl.

Může to být jenom dramatický detail, který dokresluje realie příběhu? Zdá se mi, že ne. Ježíš ho totiž opakuje ještě jednou v podobenství o perle, které následuje. Drahocenná perla znovu stojí přesně tolik, aby si jí muž mohl koupit, když prodá všechno, co má.

Opakování naznačuje, že Ježíš přesně věděl, co říká. Poklad, stál všechno, co muž měl. Poklad stojí všechno, co máme.

A mně se to nelíbí. Je to moc! Jsem ochoten za ten poklad zaplatit, ale všechno, co mám je opravdu hrozně moc! Tolik se mi dávat nechce!

Mé děti se o prázdninách u babičky naučily poker. Já jsem ho nikdy neuměl a vždycky mi připadalo, že je to taková hloupá hra, která má smysl jenom v případě, že člověk hraje o velké peníze. Nicméně v pokeru je jedno zajímavé pravidlo. Jedná se o tzv. “all in”. Když už máte jenom malou hromádku žetonů (děti o peníze samozřejmě nehrály ;-)), máte vždycky poslední možnost, jak se zachránit. Můžete vsadit všechno. Ostatní hráči vás nemohou převálcovat tím, že mají víc žetonů a vy máte ještě jednu poslední šanci, jak se zachránit. Je to takové velmi demokratické pravidlo, protože ho může využít kaž-dý. Bohatý i chudý. A podobně je to i s Ježíšovým pokladem. Každý z nás na něj má, bez ohledu na to, jakou hromádku žetonů (metaforicky řečeno) má před sebou.

Jaký je ten, kdo je ochoten dát všechno za poklad, který Ježíš nabízí? Je to dobrodruh a také trochu blázen. Musí být ochoten riskovat a hlavně musí uvěřit, že poklad stojí za to!

Co je vlastně ten poklad? A jak po nás může Ježíš chtít všechno? Protože nám všechno dává. Vzpomínáte na to, co říká otec staršímu bratřovi v podobenství o ztraceném synu?

“Synu, všechno, co mám, je tvé.” (Lk 15,31). Není mnoho pochyb o tom, že otec, zde zastupuje Boha. Jaktože po nás chce všechno co máme? Protože nám dává všechno, co má.

Martin Luther v 65. z 95ti tezí proti odpustkům říká: “Skutečný poklad církve je svátostné evangelium slávy a milosti Boží.” Boží milost a Boží láska je to, co je nám nabízeno. Bůh požaduje jediné, abychom se mu odevzdali cele. Ne, abychom byli lepší. Ale abychom byli jeho, takoví, jací jsme právě dnes a právě teď.

Když jsem byl ještě na základní škole, chodili jsme s mým nejlepším kamarádem Petrem Lüftschitzem domů přes park. V tom parku byl vchod do podzemí zakrytý mříží. Ta temná chodba nás neodolatelně lákala. Jednoho odpoledne jsme byli v šoku! Mříž byla odemčená. Z domova jsme si přinesli svíčky a vyrazili do štoly. Zvnitřku hory vycházel ledových hlad. Po stěnách porostlých lišejníkem kapala voda. Chodba se několikrát stáčela, takže jsme brzy ztratili z očí vchod a byli v úplné tmě. Strop se brzy začal snižovat a jedno místo jsme museli prolézat po čtyřech. Na konci chodby nás čekalo překvapení. Byla tam zeď. Cihlová zeď, která byla nepochybně novější. Co asi za ní je? Proč ji tam někdo postavil? Tyhle otázky nám vířily v hlavách a začali jsme chystat plán. Petr měl sehnat krumpáč a já lopatu a jídlo. Brzy jsme totiž dostali zprávu, že chodba vede do západního Německa (z Děčína). Jenže naneštěstí všechno prasklo. Máma zjistila, že mám oblečení pokapané voskem a já pod jejím nátlakem kápl božskou. Při naší další cestě ze školy se navíc ukázalo, že mříž už je zase zamčená. Byl jsem naštvaný a zhrzený. Máminy obavy mě zastavily předtím, abych našel poklad! Jenže všechno bylo jinak. Právě její obavy byly ten pravý poklad. Ten pravý poklad byla její láska, jako je tím pravým pokladem Boží láska. Bůh chce, abychom za ní zaplatili jedinou cenu. Nás samotné.